

въ Заарата, се награбихъ съ богатство; нѣкои ста-
наха по-имотни отколкото не сж видѣли напрѣдъ, сѣ отъ
турското. И братъ ми се втакса та тури рѣка на стотина
говеда отъ турккото село Афлжлари. Сичко напуснали тур-
чѣта, нищо нѣма господарь: зимай, граби, трупай—никой
те не пита... Тогава му бѣше врѣмето и ние да се побла-
годаримъ отъ ослободането... Ама нѣ, разболѣхъ се: лежъ
и гледамъ, и зазѣбици ми идатъ. Нѣмахъ кжсметъ, хайде
ми си...

Той помисли малко, па прибави:—Нека втори пѣтъ
да дойде такова нѣшо дѣдо ти Танаско нѣма да се разбо-
лѣва... Ама ще ли дойде вече? Такива работи веднажъ въ
сто години идатъ...

Старецътъ угриженъ наведе глава.

Явно бѣ, че и освобождението на отечеството, както
и войната, за чича Танаска имахъ значение толкова, кол-
кото се докосвахъ до неговия частенъ интересъ; той гле-
даше на тия сѣдбоносни събития прѣзъ призмата на своето
дребно своекористно чувство, и великитѣ имъ сетнини за
него бѣхъ безинтересни, или чужди...

Кардашевъ трѣгна назадъ къмъ града.

Разговорътъ му съ чича Тинаска съвсѣмъ го за-
шемети.

— И така, — казваше си той — голѣмитѣ тия
събития не сж оставили въ душата на Танаска, друго,
освѣтъ горчевини... У него нѣма ни капка вълнение за
едно отъ най-великитѣ тѣржества, които е прѣживела Бѣл-
гария! Въмѣсто въсищание, или поне оживление при тие
спомени, — а старцитѣ живѣятъ съ миналото — едни
вайкания, за загубитѣ си, едни съжаления, че се не въз-
наградилъ съ грабежъ, при освобождението! И тукъ мате-
риализмътъ! Материализмътъ свирѣпо царува и въ тая за-
вѣхнала душа, както и у Панчоркова, както и у Григорова,
както и у Вангела; той се е само облѣкълъ въ разни
форми у тѣхъ, и далъ потикъ на разни дѣйствия и прав-